

λεως, ὅστις δι' ὀλίγων εὐχαριστηρίων λέξων ἀνταπήντησε. Τούτου γενομένου ἐτόνισεν ἡ μουσικὴ καὶ ὁ χορὸς τὸν ὕμνον, ταῦτοχρόνως δὲ ἀπέθεσαν οἱ διάφοροι σύλλογοι, ἡ πόλις, τὸ πανεπιστήμιον κλ. ὠραίους στεφάνους δάφνης μετὰ ταινιῶν ἐπὶ τοῦ μνημείου.

Ἐν Μονάχῳ, τῆ 6 Ἀγούστου 1882.

I. H. Π.

ΕΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΘΙΕΡΣΟΥ

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Θιέρσος ἦτο πρόεδρος τῆς γαλλικῆς Δημοκρατίας μετέβη νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν γενέθλιον αὐτοῦ πόλιν.

Ὁ ἀνώτατος τῆς πολιτείας ἄρχων ἠρέσκετο νὰ περιέρχεται μόνος εἰς τὰς ὁδοὺς, ἡμέραν δὲ τινα διερχόμενος ἔμπροσθεν στρατώνος παρατηρεῖ τὸν σκοπὸν, ὅστις εἶχεν ἀκουμβήσει παρ' ἑαυτὸν τὸ ὄπλον του, καὶ, ἀφοῦ ἐκένωσε τὸ πινακίον του, συνεπλήρου τὸ γεῦμά του μὲ τεμάχιον τυρίου.

Ὁ Θιέρσος αἰσθανθεὶς ἐνδιαφέρον πρὸς τὸν στρατιώτην ἐκείνον, πλησιάζει καὶ ἀποτείνει αὐτῷ τὸν λόγον :

— Ἐ! φίλε, δὲν μοῦ λές, πῶς τὰ περνᾶτε 'ς τὸ τάγμα ;

— Μπᾶ ! καὶ γιατί ἐρωτᾶς, παρακαλῶ, τοῦ λόγου σου ;

— Γιατί ἐνδιαφέρομαι ὀλίγον, ἀπαντᾶ ὁ Θιέρσος.

— Τί, μήπως κ' εἶσαι δεκανέας ;

— Εἶμαι περισσότερο ἀπὸ δεκανέας.

— Λοχίας !

— Ἀκόμα πάνω.

— Μπᾶ, νὰ εἶσαι τάχατες ἀνθυπολοχαγός, ἔ ;

— Καὶ περισσότερον.

— Λοχαγός ;

— Ἀκόμη δὲν τὸ βρῆκες.

— Τί διάβολο λοιπὸν ; ταγματάρχης
συνταγματάρχης . . . στρατηγός ; . . .

— Οἱ στρατηγοὶ ὑπακούουν εἰς τὰς διατάγας μου.

— Καλὲ τί μοῦ λές, ἀνθρωπε ; Μήπως καὶ θεὸς νὰ μοῦ περάσῃς γιὰ ὑπουργός ;

— Εἶμαι ἀνώτερος καὶ τοῦ ὑπουργοῦ.

— Ἐ . . . τότε λοιπὸν χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ εἶσαι ὁ μπάρμπα-Θιέρσος. Πιάσε 'δῶ τὸ ψωμί καὶ τὸ τυρί μου γιὰ νὰ σοῦ παρουσιάσω ὄπλα. δ.—

ΑΓΑΘΟΤΗΣ ΗΓΕΜΟΝΟΣ

Διηγούνται ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ Β' ταξιδεύων ἐν Γαλλίᾳ, ἀφίκετο εἰς ταχυδρομικὸν τινα σταθμὸν ταχύτερον ἢ ὅσον προσεδοχᾶτο, καὶ τούτου ἕνεκα δὲν εὔρε τούς

ἀναγκαιούοντας ἵππους πρὸς ἐξακολούθησιν τοῦ ταξιδίου. Ὁ διευθύνων τὸν σταθμὸν, μὴ γνωρίζων τὸν αὐτοκράτορα, παρεκάλει αὐτὸν νὰ περιμένῃ, λέγων ὅτι ἀπέστειλεν ὅλους τοὺς ἵππους τοῦ σταθμοῦ, ἵνα φέρωσι τοὺς συγγενεῖς του καὶ φίλους, ὅπως παραστῶσιν εἰς τὸ βάπτισμα νεογεννήτου τέκνου του. Ὁ κόμης Φάλκενστεν (ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα ἐταξείδευεν ὁ Ἰωσήφ ἵνα μὲν ἀγνωρίστος) προτείνει νὰ γείνη αὐτὸς ἀνάδοχος τοῦ τέκνου, καὶ γίνεται δεκτός. Ἐνῶ δ' ἐμελλε ν' ἀρχίσῃ ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος, ὁ ἱερεὺς ἐρωτᾷ τὸ ὄνομα τοῦ ἀναδόχου. — Ἰωσήφ, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος. — Καλὰ καὶ τὸ οἰκογενειακὸν σας ὄνομα ; . . . — Ἀρκεῖ τὸσον Ἰωσήφ. — Ἀλλὰ . . . — Τότε γράψατε Ἰωσήφ Δεύτερος. — Δεύτερος ! καλὰ, καὶ τὸ ἐπάγγελμα ; . . . — Αὐτοκράτωρ.

Εἰς τὸν λόγον τοῦτον ὁ πατήρ καὶ οἱ παριστάμενοι ἐκπληκτοὶ κλίνουσι γόνυ εὐχαριστοῦντες τὸν ἡγεμόνα διὰ τὴν τιμὴν, ἣν τοῖς ἔκαμεν.

Ὁ δ' αὐτοκράτωρ ἀναχωρῶν τοῖς ἀφῆκε δείγματα γενναῖα τῆς εὐμενείας του, καὶ ὑπεσχέθη νὰ μὴ λησμονήσῃ τὸν ἀνάδεκτόν του.

ΚΑ Κ*

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κ. Μ* θέλων νὰ διώξῃ τὸν ὑπηρέτην του, προσκαλεῖ αὐτὸν καὶ τῷ λέγει :

— Νικόλα, τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ζήσωμε πλέον μαζῆ 'ς ἐ τοῦτο 'δῶ τὸ σπῆτι.

— Καὶ ποῦ σκοπεύετε λοιπὸν νὰ πάτε νὰ καθήσετε ἢ εὐγενεῖα σας ; ἀποκρίνεται ὁ Νικόλας.

* *

Δικηγόρος ἡγόρευεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ μετὰ πάθους καὶ φωνῆς ἰσχυρᾶς. Αἴφνης ἀντηχεῖ ἐκ τῆς ὁδοῦ δυνατὸς καὶ παρατεταμένος ὀγκλημὸς ὄνου, καλύψας ἐντελῶς τὴν φωνὴν τοῦ δικηγόρου. Εἰς τῶν παρισταμένων συναδέλφων του προσκαλεῖ τοῦτον νὰ διακόψῃ τὴν ἀγόρευσίν του μέχρις οὗ παύσῃ ἡ δυσάρεστος συναυλία, ὅπερ καὶ ἔπραξεν ὁ ἀγορευόμενος. Ὅταν δ' ὁ ὄνος ἐτελείωσε τὴν ἡχηρὰν μελωδίαν ὁ δικηγόρος ἐπανέλαβεν αὐτῷ τὴν σειρὰν τοῦ λόγου του : Παρακαλῶ τὸ δικαστήριον νὰ μὲ συγχωρήσῃ ὅτι διέκοψα τὴν ἀγόρευσίν μου· τοῦτο ὅμως ἔπραξα πρὸς χάριν τοῦ ἐντίμου συναδέλφου μου.

* *

Ἐν τῷ στρατῶνι τοῦ πεζικοῦ ὁ λοχίας καταγράφει τὰ ὀνόματα τῶν νεδουλλέκτων.

— Πῶς λέγεσαι σύ ; ἐρωτᾷ τὸν πρῶτον.

— Δημήτριος Λακπάρης.

— Μὲ ἓνα π ἢ μὲ δύο γράφεις τὸ ἐπάνωμόν σου.